

усетя вкуса на бирата „Корона“ с лайм, да помириша слънцезащитното масло с кокос и да усетя коприната на пясъка под краката си.

Погледнах часовника. Беше два сутринта. Бях сънена и кисела и не се опитах да го прикрия.

– Кой е?

– Джерико Баронс.

Не бих могла да бъда събудена по-рязко, дори ако бях ударена по главата с чугунения тиган на мама. Какво правеше той тук? Как ме беше открил? Сkochих и посегнах към телефона, готова във всеки момент да се обадя на рецепцията, за да повикам полиция.

– Какво искате?

– Имаме информация за размяна. вие искате да знаете какво е. Аз искам да знам какво знаете за нея.

Не бях готова да разкрия колко уплашена бях, че ме беше открил.

– Умник сте, нали? Осъзнах го още в магазина. Какво ви забави толкова?

Последва толкова проточена тишина, че започнах да се чудя дали не си е отишъл.

– Не съм свикнал да моля за това, което искам. Нито да разменям нещо с жена – каза той накрая.

– Е, свиквай с това с мен, приятел, защото не приемам запове от никого. И не давам нищо безплатно.

„Празни, празни, празни заплахи, Мак.“ Но той не знаеше това.

– Възнамерявате ли да отворите тази врата, госпожице Лейн, или ще разговаряме там, където всеки може да се бърка в работата ни?

– Наистина ли възнамерявате да разменим информация? – парирах аз.

– Да.